Ч. 56. Неділя 10 (23) марта 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і **Адміністрация**: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З ради державної. — Дальші арештованя в Росиї і студентскі розрухи.)

При дискусиї над буджетом середних шкіл, на передвчерашнім засїданю, посол Петелєнц домагав ся зрівнаня реальних шкіл з ґімназиями. На підставі дат з 1901 року, бесідник виказав незвичайне переповненє шкіл в Галичинї. На 24 середних шкіл в цілій державі, з числом учеників до 20, в Галичинї не було жадної школи; так само не було в Галичинї жадної середної школи з числом учеників до 300, а в цілій державі було таких шкіл 37. З числом учеників до 400, було в Австриї 44 шкіл, в Галичинї 2; до 500 було 37, в Галичинї 7, до 600 було 34, в Галичинї 12; до 800 13, в Галичинї 7, на 7 ґімназий в цілій державі, з числом учеників звиш 800, в Галичинї 6. В цілій державі є 64 середних шкіл, котрі цілком не мають паралельних кляс, з чого в Галичинї є 2. З 77 середних шкіл в державі, котрі мають паралельки до 5 кляси, на Галичину припадає 14. З 26 шкіл з паралельками до 6 або 8 кляси, Галичина має 11. Одинокі в державі 2 школи, котрі мають 9 до 10 паралельок, суть як раз в Галичинї. Шкіл середних, котрі мають більше як 10 рівнобіжних кляс, є в державі 6, з чого 5 є в Галичинї а 1 в Чернівцях.

На вчерашнім засїданю звела правиця рішаючу борбу з німецкою лївицею в справі славяньских ґімназий в Целлю, Опаві і Тїшинї. Німцї поставили були внесенє, аби ті всї ґімназиї попереносити до инших міст і ладили ся до завзятої борби глядаючи союзників. Вкінци найшли їх в Італїянцях, котрі згодили ся голосувати за німецкими внесенями під услівєм, що Нїмцї зі своєї сторони підопруть італїяньске внесенє, аби перенести хорватску ґімназию з Пізіно до иншої місцевости. Прийшло до голосованя і на першім місци поставлено справу ческої ґімназиї в Опаві. Німецке внесенє упало 239 голосами против 144. Другі два німецкі внесеня мали більше виглядів на побіду, бо їх підпирали католицкі Нїмцї і мали підпирати Італїянцї. Славяни були певні своєї програної, коли в послїдній хвили поставив Італїянець пос. Ріцці внесенє, аби над перенесенем хорватскої ґімназиї в Пізіно голосовано разом зі справою тїшиньскою і цельскою. Затим внесенем не пішли всї Нїмцї і оно упало, а тодї коли прийшло до голосованя над внесенями нїмецкими, Італїянцї голосували против і в наслїдок того ті внесеня перепали більшостию 33 голосів. З уваги на то, що 17 голосів треба було аби рішити в користь Славян, показує ся, що Італїянцї рішили побіду. По оголошеню вислїду підняли Нїмцї страшенний крик в палаті і були хвилї, коли здавало ся, що між поодинокими послами прийде до бійки. Остаточно президент замкнув засїданє і пожелав послам веселих сьвят.

З Росиї доносять до кракївского Czas-у: Дня 12 с. м. переїздив через стацию Границя ґр. В. урядник до окремих поручень при Вел. кн. Сергію, ґубернаторі московскім. В єго товаристві були дві єго сестри. Всї троє вертали з похорону. Жандармерия мала вже з гори телєґрафічний дозвіл від вел. князя на переведенє при них найтїснїйшої ревізиї. Найдено ріжні друки, відозви і инші компромітуючі папери. Арештовано їх і відставлено до варшавскої цитаделї. Звідси пішла поголоска про арештованє в Граници якогось спільника полковника Ґріма.

Про демонстрациї студентів в Петербурзі доносять, що прибрали дуже великі розміри. Полиция дармо взивала, аби товпи розійшли ся, вкінци зробила ужиток з оружия. Покалїчено дуже богато студентів. Провідників демонстрациї арештовано. Звиж 200 студентів видалено з Петербурга.

Новинки.

Львів дня 22-го марта 1902.

— **Краєва рада шкільна** ухвалила між иншими затвердити дїйстного учителя в IV. ґімназиї у Львові, Михайла Сивака, в учительскім званю і надати єму титул професора; перенести заступника учителя IV. ґімназиї дра Юрия Мигуловича до V. ґімназиї у Львові, іменувати Володислава Шнайберґа заступником учителя в IV. ґімназиї у Львові; затвердити вибір: о. Михайла Левицкого на відпоручника повітової ради до шкільної окружної ради в Бродах; — іменувати в народних школах: Василя Елїєва старшим учителем 5-кл. школи

ОЛЇВІЄР.

(З француского — Ернеста Льота.)

— Як то стало ся, що наше подруже було таке щасливе і вдоволене, — сказала до мене панї Олївієрова Мушенкур, моя добра сусїдка, — як то стало ся, що нинї, день перед нашим золотим весїлєм, вяжуть нас ті самі узи любови так тісно і щиро, як тодї, коли ми перший раз, упоєні щастєм, ішли рука об руку від престола, — як то стало ся, пане, отверто вам скажу!

Коли я присунув моє крісло близше до стола, аби уважно прислухувати ся оповіданю доброї старушки, сидїв мій старий приятель Олївієр при коминї, курив з вдоволенем свою люльку, і цілком не перебивав нашої розмови.

* * *

— Насамперед мушу вам, пане сказати, — так розпочала панї Олївієрова, — що за моїх молодих лїт був в нашім краю дивний забобон, котрого кожда дївчина держала ся цілою душею, а особливо тодї, коли розходило ся о те, щоби вибрати зпоміж обожателїв будучого мужа.

Така молода дївчина, в котрої голові почали родити ся перші гадки про устроєнє свого власного гнїзда, брала хороше яблоко, скажім на примір ренету, і почала єго обирати. Коли їй то так удало ся, що цїла лупина була ненарушена, т. є. не перервала ся, обкрутила єї три рази довкола понад головою і пустила єї відтак вільно на землю.

Лупина, упавши на землю, повинна була так уложити ся, щоби точно творила початкові букви хрестного імени будучого судженого.

— А то славне!

— Певне, пане. — І я, коли мала вісїмнайцять лїт, не робила инакше. Але як була я тодї неспокійна, як менї руки тремтїли, заки я взяла ся до того.

Три рази брала я яблоко в руку, три рази прикладала я ніж до єго лупини. І вкінци удалось менї, так пане, удало ся: найкрасше „О“, найправильнїйше „О“ лежало передо мною на земли.

— Не може бути!

— Чей не помовите мене о зарозумілість — говорила панї Олївієр дальше, — коли я вам скажу, що тодї була я хорошою дївчиною як розцвита рожа. З волосєм ясним як лен, з очима як фіялки і з румяним лицем, називалась я у всїх моїх знакомих не инакше, як лиш „Стансі“.

— Також мушу додати, що саме в тім часї мала моя мати шинок, що лежав недалеко від замку, при улици Du Marais, і до котрого заходили всї молоді хлопцї, не лише місцеві, але й з доохрестних сїл. Що они лиш задля мене там приходили і лиш до мене вітхали, того не потребую може також додавати.

Одного дня прийшло менї до голови нагадати собі імена тих моїх обожателїв.

Мій Боже! Кілько тут було Пієррів, Казимирів, Ґуставів, а навіть Фїлїбертів!

Але, недоле моя! Навіть нї одного одинокого: Октава, Оттона або Оскара!

Не можете собі пане уявити, яка я була наполохана в наслїдок того.

Неспокійна, мов у снї, ходила я від того дня сюди і туди, в нічім не могла найти приємности. Але мимо того не хибувало менї женихів. Три рази в однім місяци сватали мене, і я три рази відмовила, — зломила три серця.

Так минув рік, другий, а мого судженого як не було, так нема.

Тепер почали поволи щезати всї мої надїї, а гадка, що остану незамужною, мучила мене день і ніч.

Нараз щось стало ся!

Як блискавка розійшла ся по нашім місточку вість, що старий, забутий замок, що лежав недалеко від нашого дому, має пробудити ся з свого довголїтного сну. Іменно в околици мали відбути ся великі лови.

Несказана радість наповнила моє серце, коли я о тім довідала ся.

Стансі, — сказала я до себе, — уважай, приходить твоє щастє!

І справдї, одного пречудного жовтневого дня над'їхав до замку довгий ряд повозів. Ще того самого дня наш шинок аж кишів від нових гостий, а пиво і вино лило ся струями.

Зійшли ся тут старі і молоді, хороші і бридкі. Але я їх всїх не видїла, і лиш один одинокий, молодий, хороший, елєґантний чоловік звернув від першої хвилї, коли я єго лиш побачила, мою увагу на себе, і моє серце почало живійше бити.

мужескої в Богородчанах; о. Ал. Мошиньского учителем релігії рим.-кат. 3-кл. школи вид. муж. в Тернополи; Ем. Крупяку мол. учителькою 5-кл. шк. в Чесанові; Ем. Вільківну стар. учителькою 4-кл. шк. в Нароли місті; Стан. Ґайковского мол. учит. 4-кл. школи муж. полученої з виділовою в Станиславові.

— **Банкноти по 50 Корон.** В австро-угорскім банку лагодять ся тепер до друку банкноти по 50 К, котрі вже в маю мають бути пущені в курс. Нові „пятьдесятки“ будуть трохи більші як двайцятькоронівки і будуть зроблені синьою краскою на жовтавім дні. Після статута банкового (Арт. 82) не сьміють видавати ся банкноти на меншу суму як 50 К, а банкноти по 10 і 20 К можуть видавати ся лиш доти, доки не буде знесений примусовий курс державних нот (паперових гроший видаваних державою). Замість тих дрібнійших банкнотів мають тогди курсувати золоті 10 і 20 коронівки.

— **Розвязане ради громадскої.** На внесене краевого виділу намістництво розвязало громадску раду в Тлустім з причини лихої господарки. Дотеперішний начальник громади Гаврило Боднар на основі розпорядженя намістництва не може бути начальником громади через три літа.

— **Краєві мита.** Краевий виділ застановляв ся над внесками, домагаючими ся скасованя мит на дорогах краевих, та з огляду на те, що відпадаючі з того доходи не було би чим заступити, заявив ся против скасованя мит.

— **Вироби масарскі подорожіють.** На відбутих оногди зборах ухвалили львівскі масарі підвисшити ціну виробів масарских. Причиною того підвисшеня цін есть брак безрог на львівских торгах і заказ довозу безрог з місць навіщених заразою.

— **Знесене засуду смерти.** Найвисший трибунал зніс засуд трибуналу суду присяжних у Львові, засуджуючий на смерть глухонімого Николая Шульгорня за злочин убийства і зарядив розписане нової розправи.

— **Велику бучу** викликав вчера по полудни на улици Жерельній якийсь Станислав Текеля. Упивши ся до безтяму „сивухою“, розпочав вправи в киданю камінями до голов переходячих людий. Аж доперва двох поліциянтів вспіло обезсилити пияка і відставити до арешту.

— **Зміна ґарнізону.** Полк піхоти ч. 95, котрий прибув до Станиславова в серпни 1892 р., від'їде в четвер дня 3-го цьвітня т. р. о годині пів до 12 перед полуднем на сталий побут до Львова. Того дня по полудни приїдуть до Станиславова зі Львова два батальони 24 п. п. з орхестрою полковою.

— **Напад на сьвященика.** В Тернополи відбула ся дня 20 с. м. розправа против Івана Нагінчого, котрий в ночи дня 11 січня с. р. напав був в Кобиловолоках на о. Теофиля Царевича 74-літного старика і хотів его убити, щоби опісля его обрабувати. О. Царевич около 11 год. тої ночи обходив зі сьвічкою свое помешкане а заставши двері від ґанку відхилені гадав, що кіт вліз до хати та шукав за ним по всіх кутах. Коли заглянув і за піч, вискочив звідтам молодий 20-літний паробчак в уланьскій шапці, звістний загально і небезпечний нероба та волоцюга Нагінчий, вхопив старенького о. Царевича за шию звалив на землю і підчас коли так з ним боров ся на потемки, бо сьвічка була згасла, пробив его в шию ножем і зранив тяжко. О. Царевич полокав собі горло і мав в роті воду, отже підчас того брязнув ему водою в очи, а Нагінчий думаючи, що то кров перепудив ся і втік. Аж тогди побачив о. Царевич, що есть ранений. Нагінчого засудили за тяжке ушкоджене тіла і наміреву крадіж на рік тяжкої вязниці.

— **Рогами у воздух.** Оногди вечером гнали згінники у Відни стадо волів із Ст. Маркс до різниці на Гернальзі. Нараз на розі Гернальскої головної улиці сполошив ся один віл і кинув ся на переходячого улицею 63-літного зарібника Фердинанда Трівезана та взяв его на роги і кинув ним високо в гору. Коли нещасливий впав на землю, розлючене зьвіря хотіло щераз кинути ся на него, але згінники відогнали вола, а взялись ратувати чоловіка. Тимчасом віл забіг в другу улицю і вхопив там знов так само на роги шлюсарского хлопця, та кинув ним у воздух. Хлопець однакож впав так щасливо на мягку землю, що ему нічого не стало ся і він лиш схопив ся чим скорше та став так борзо втікати, що навіть ніхто не міг довідати ся як він називає ся.

— **Як в Льондоні пробують коронацію.** Від двох неділь приходить до Вестмінстерского собора що дня „поліцмен“ (поліциян) в своїм шкірянім шоломі, сїдає собі на плетенім кріслї, а сьвященик приходить тогди до него і закладає ему на голову бляшану корону. В тій хвили роздає ся серед мурів собора грімка гра орґанів і сьпіву хорів. То відбуває ся проба як в театрі, щоби опісля зовсім точно випало представлене, котре з нагоди коронациї короля Едварда має ся відбути в червни сего року. На тім представленю буде очевидно замість поліцмена грати ролю сам король, а замість звичайного сьвященика буде епіскоп. Поліцмен, — так пишуть анґлійскі ґазети, — так вже вправив ся в свою ролю, що мігби заступити короля таки на самій коронациї.

Господарство, промисл, торговля, гіґієна і вихованє.

Ради господарскі.

— Дещо про управу вівса. До найперших ярих засївів належить овес. Чим скорше можна его посіяти, тим ліпше. Головна річ в тім, щоби в ґрунті задержалась ще вохкість з зими, а що відораня з весни ґрунт більше висихає, то орати під овес з весни не добре. Длятого, що овес удає ся ще й на досить ялових ґрунтах, то богато господарів є тої гадки, що під овес не треба гноїти. Але овес все-таки любить погноєнє, особливоже азотний навіз і длятого він удає ся знаменито по конюшині та люцерні, по бараболи та бураках, під котрі гноєно. В многих сторонах сіють овес просто на незаволочене поле, однакож ліпше есть заволочити поле перед сїянєм. На легких ґрунтах і в часї посухи треба в короткім часї по засїяню поле привалкувати; тогди горішні верстви тягнуть тим ліпше вохкість з землї під верх. Коли би при повалкованю показало ся богато хопти, то треба овес заволочити, доки він ще не висший як 7 до 8 центиметрів. Дехто радить привалкувати овес щераз тогди, коли він виріс вже на 15 центим. високо, бо тогди він тим ліпше розкорінює ся.

— Сьвята Констанция — молилась я в души — аби то був він, лише він.

Може пять мінут опісля, коли я саме розносила пиво, підніс один з его товаришів, що сидів з ним при столї, повну склянку і обертаючись до него сказав:

— За твое здоровле, Олівіер!

Як би грім в мене ударив, я станула як вкопана і аж серце перестало бити ся.

— О-лї-віер — промовила я вкінци сама до себе — то він, то він, я причувала, що то він мусить бути!

Але, недоле моя! — Хоч хороший Олївіер з своїми товаришами заходив до нас кождого дня і я старалась ему приподобати, а навіть задля него що день як могла найкрасше прибирала ся, він сам мало на мене зважав і лиш деколи кинув на мене оком.

Так було цїлий місяць. Вже здавало ся, що моя терпеливість скінчить ся, а я мало не зійшла з розуму — —

Але тепер, пане, уважайте!

В грудни, так, в грудни то було, я дуже добре пригадую собі, післала мене мати до сусїдного місточка, що недалеко від нас лежало, на закупно. Коли вже смеркло ся, вертала я до дому. З лїхтарнею в руцї дійшла я щасливо аж недалеко багна в Тіллєль.

Нараз почула я крики о поміч, а ті крики ставали чим раз голоснїйші.

„Певне мусів під кимсь лїд завалитись“ — погадала я, бо перед двома днями був мороз і упав сніг.

Осторожно пішла я в напрямі, звідки доносив ся голос аж над край багна, підняла лїхтарню в гору і що побачила?

Великий Боже! — Олївіер, хороший Олївіер запав майже аж по пояс в трясависко.

— Панно Констанцие — крикнув, пізнавши мене — сам Господь прислав вас сюди, скоро, скоро, скоро, поможіть менї видобути ся!

Нараз як блискавка прошибла сьміла гадка мою голову.

„Стансі, Стансі — говорив якийсь тайний голос у мнї — скористай з нагоди, може другий раз не приключить ся щось такого“.

— Пане Олївіер — відозвалась — я вам радо поможу, але під услівем.

— Говоріть, говоріть, пано Констанцие — відповів — я вже наперед обіцюю.

— Отже добре, мусите оженити ся зі мною.

— Оженити ся, з вами оженити ся! — крикнув він і від зачудованя мало не упав в болото.

— Як бачу, то вам та річ дуже противна — сказала я. — Але я не накидаю ся. — До побаченя, пане Олївіер.

Я була в души обурена і хотіла відійти.

— О, противно — крикнув він за мною. — Панно Констанцие, то було все моїм найгорячійшим і найсердечнїйшим желанєм, від коли я вас побачив; тілько що я не сьмів — але нинї ще попрошу о вашу руку — але тепер скоро, скоро ратуйте мене!

Тронута его впевненєм, поставила я лїхтарню на землю і відвязала запаску. Один конець кинула я мому любому Олївієрови, а коли він его вхопив, стала я з цїлої сили тягнути — раз — другий раз — і він опинив ся на сухім.

Радість его з того була величезна.

Чей не будете вимагати від мене, аби я вам повторяла всї ті подяки і ніжні слова, якими він мене обсипував по дорозї до дому. Але повинно вам вистати, коли скажу, що по шістьох тижднях відбуло ся наше весїлє.

* * *

— Не було щасливійшої пари, як ми двоє, правда, любий Олївіере?

Коли мій старий приятель почув ті слова, підняв ся з свого крісла, аби сїсти при нас коло стола.

— Добре, добре, ти стара цокотухо — сказав обертаючи ся до жінки. — Давай-но скоро карти, щоби ми перед вечерею заграли ще партию пікета!

Хоч мій старий приятель, як здавало ся, не хотів показати по собі свого зворушеня, то однако я читав в его вогких очах то щастє, яке він переживав.

Акварелї.

(З росийского — К. Льдова).

Она его любила.

Весняне сонце огрівало нерозвиті ще пучки. Крізь пожовклу, полинялу, тамтогорічну траву пробивала ся сьвіжа зелень.

На низькій лавці сиділи усьміхаючи ся щасливо, старець і старушка. Їх лиця поморщені, як зівяле яблоко, краснїли молодечим румянцем.

— Памятаєш, в 49 роцї, в цьвітни зацвили липи — відозвав ся старушок.

— Нї, в пятьдесятім. Старав ся тодї о мене Бартєнєв.

— Алеж ти хороша була тодї. Рожа, найчудеснїйша рожа.

— Тому ти, батеньку, був о мене заздрісний як тигр. Правдивий Отелльо.

Почали обоє сьміяти ся.

— Коли би не твоя заздрість, був би Бартєнєв тепер ґенералом.

— Ах, матусе, атже й ти була в нїм залюблена. Утїкати з ним хотїла.

— Вже й утїкати....

Старушки знов голосно засьміялись.

— Бідний, як він плакав, як ми розставали ся! Поїхав на війну і убили его погані

— Місячна редьква або редьковка, єсть то одна із найперших новин городових на торзї, найдешевша, але длятого й найбільше покупна, і оплачує ся добре тим, що садять єї на продаж. Але й для власного ужитку єсть то городовина дуже цінна, бо смачна і здорова, яко приправа до мяса, а з солию до хлїба з маслом і бриндзї, та пива, єсть для многих навіть дуже любленим присмаком. Таку городовину варто мати у себе в городі, чи то на продаж, чи для власного ужитку. Редьковка ще тим важнійша, що єї можна мати заєдно молоду що найменше через вісім місяців а в добрім господарстві навіть через одинайцять місяців в роцї. Єсть богато родів редьковки: найранша ерфуртска, темночервона, трохи подовгаста, сїє ся в теплї скринї від сїчня до цьвітня; шкарлатка, ясночервона, трохи остра, сїє ся на грядки від цьвітня до вересня; жовта віденьска, ранна знаменита, зачисляє ся вже до лїтних, і сїє ся на грядки від цьвітня до серпня, і т. д. Редьковка любить добру, пухку, але не сьвіжо згноєну землю. Щоби мати заєдно сьвіжу редьковку, треба єї сїяти що 14 днів. Для домашного ужитку можна єї сїяти помежи салату, карафіоли і т. п. Редьковка любить богато води, і длятого треба єї в лїтї бодай два рази на день підливати; чим більше підливати, тим она буде делїкатнійша і смачнійша; в противнім случаю легко стовбуріє і стає пекуча. По засїяню треба землю приплескати, а редьковка буде круглїйша і буде мати красну форму.

Всячина господарска.

— Вуджене мясо, щоби в нім лїтом не кинулись хроби пряче ся в той спосіб, що вкладає ся єго в мішок і вішає ся в сухім продувнім місци. Воздух через мішок має приступ до мяса але мухи єго не обсядуть і не розмножать в нім хробів. Можна також прятати вудженину, іменно же делїкатнійшу в попелї. Тогди вудженину обвиває ся чистим папером, пересїває ся попіл, сипле ся єго досить грубо на дно скринки, а відтак складає ся вудженину і обсипує цїлу попелом.

— Щоби політуровані меблї відсьвіжити, найлїпше натерти їх молоком в той спосіб як розтирає ся на меблях політуру. Бере ся на чистий вовняний платок трохи молока і розтирає ся єго довкола раз коло разу щораз дальше. Так очищені меблї обтирає ся відтак на сухо.

— Золоті рами можна відновити в той спосіб, що на чотири части бiлка бере ся одну часть соли і розпускає ся в бiлку та мастить ся ним рами за помочию мягкого пензля. Рами будуть тогди знову красно сьвітити ся як нові.

— Щоби чоботи не перемакали — річ потрібна лїтом особливо для тих, що занятї водними роботами, або що мусять ходити по ставах, багнах і мочарах, по лїсах і дебрах і т. п — треба так зробити: Заварити в зелїзнім горшку кватирку льняного олію, пів фунта баранячого лою, 20 дека білого воску і 13 дека ґуми зі старого кальоша. Коли та мішанина трошки вистигне, але ще теплою, мастить ся нею нові чоботи за помочию щітки. Шкіра лишить ся так мягкою як була, але не буде перемакати. Мастити треба не лиш пришви і холеви так високо як того потреба, але й підошви, а особливо добре намашувати всї ті місця, де суть шви.

— Кіт до сполучуваня дерева зі склом і металями, так часто потрібний в господарстві можна зробити слїдуючим способом: дві части галуну мішає ся з одною частию дуже мілкого білого піску, розрабляє ся кипятком і кітує ся тою мішаниною доки она ще горяча.

Лїтература господарска.

— Lehrbuch der Milchwirtschaft v. dr. W. Fleischmann. Під таким заголовком вийшла в третім виданю дуже добра книжка з 80 ілюстрациями і 3 образками зьвірят.

— Choroby tytoniu w Galicyi. Napisał dr. M. Raciborski. Єсть то брошурка обнимаюча 25 стор. друку а видана заходом і накладом „Товариства управи тютюну в Снятинї“. Книжочка ся може придати ся всїм, що займають ся управою тютюну.

Вісти господарскі, промислові і торговельні.

— **Цїна збіжа** у Львові 21 марта: Пшениця 8·80 до 9·—; жито 6·60 до 6·75; овес 7·25 до 7·60; ячмінь пашний 5·50 до 5.90; ячмінь броварний 6·50 до 7·50; ріпак 13·25 до 13·50; льнянка 10·75 до 11·50; горох до вареня 8·50 до 13·—; вика 7·75 до 8·50; бобик 6·— до 6·50; гречка 6·75 до 7·50; кукурудза готова 6·— до 6.50; хміль за 56 кільо —·— до —·—; конюшина червона 50·— до 65·—; конюшина біла 60·— до 100·—; конюшина шведска 60·— до 95·—; тимотка 28·— до 38·—. — — В Підволочисках плачено дня 19-го марта селяньску пшеницю по 8·40 до 9.—; жито 6.45 до 6.60; гречка 6·70 до 6·80; овес 6.80 до 7.—; просо 4.95 до 5.30; білий горох 0·— до 0·— К. за 50 кільо зі стациї Підволочиска-Грималів.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 22 марта. На зборах німецкого людового сторонництва, котрі відбули ся зараз по замкненю засїданя палати послів підносили бесїдники, що супротив вчерашнього голосованя положенє стало дуже поважне і такого буджету, де суть позициї на ґімназиї в Целлю, Тішинї і Опаві Нїмцї не можуть приймити.

Будапешт 22 марта. Кольоман Тіса лежить умираючий.

Гонґконґ 22 марта. З Кантону доносять, що в полудневих провінциях хіньских вибухла революция. Войска хіньскі перейшли на сторону ворохобників. Побоюють ся загальної революциї.

Медиолян 22 марта. Тутешні часописи доносять, що помимо заперечень, вісти о окупациї Триполїсу суть правдиві. Деякі полки одержали вже відповідні прикази.

Черкеси. Ах, менї так подобалась тодї єго шабля і дольман...

На вогкий пісок стежки опустив ся тяжко неповоротний гайворон. На вид мовчаливої, неподвижної пари, насторошив ся боязливо.

Минуло кілька хвиль.

Нараз чорні очи молодого птаха заблисли веселою зачіпкою. Закракав прошибаючо і полетів на сусїдну березу.

Старушки щасливо усьміхали ся.

Кривда.

Ельза вернула з кладовища.

Нї одна сльоза не появила ся в єї очах.

Чого плакати? По кім? Не вспіла навіть здати собі справи, чи любила єго коли.

Не подобала ся їй єго внїшність. Єго присутність викликувала в нїй глухе роздразненє. Готова була перечити ся з ним до сльоз. А коли пересьвідчила ся, що по єго сторонї правда, плакала.

Она сама не знає, длячого їй прийшло на гадку опанувати єго. Може бути тому, що він не звертав уваги на єї красоту.

Коли в єго очах побачила перший раз блеск повертаючої пристрастної любови, не дала єму Ельза схаменути ся. Роздмухувала всїми способами огонь пристрасти.

Захотїлось їй розпалити аж до білого єго дивну душу.

І нагле — не стало єго.

Як він сьмів відійти від неї.

Відійти, не пождавши навіть, аж она пізнає ся на своїх чувствах...

За що та тяжка, невиносима кривда?...

Що єсть правда?

— І так всьо має свою цїль на сьвітї.

— На щож, учителю, дано тїнь тїлу чоловіка?

— Аби глядів на неї.

— Якаж користь з такого гляданя?

— Коли чоловік видить, що тїнь походить від сьвітла, зрозуміє, що з правди може зробити ся похибка.

— Алеж то не має цїли, учителю!

— О, нї! Між правдою а чоловіком стоїть все єго земска несовершеність, але живучи в сьвітї тїний і блудів, може все таки дійти до одної правди....

— До якої?

— Що та недоступна для него правда — істнує.

Сон.

Менї снило ся, що пречудна женщина з золотавим волосєм веде мене за собою.

Несказана радість співала в моїм серци.

Ми ішли не по земли. Облаки осяяні красками дуги колисали ся спокійно під нами. Прозрачний воздух мінив ся червонявим блеском.

Нараз моя товаришка спинилась.

Я побачив, що нас окружає кришталька кольоннада.

Ми не були вже самі.

З усїх сторін доносили ся до нас співи молодих красавиць. Їх очи блищали, уста усьміхали ся.

— То улицетворені піснї — сказала моя чудна товаришка. — Уроджені на земли, знесли ся до сьвіта вічности і звершености.

— А деж сумні піснї моєї вітчини? Ті, від котрих так солодко завмирала душа, а очи наповняли ся сльозами зворушеня?

— Сумні чи веселї, они всї однако прекрасні і всї найшли тут свою вітчину — відповіла моя товаришка.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

І Н С Е Р А Т И.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).